

Universul COPILĂRIEI

2018 | Nr. 6

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE DUMBRĂVIȚA

UN VIS COMUN SE TRANSFORMĂ
ÎNTR-O EXCURSIE DE NEUITAT

Prietenul meu necuvântător

*„Excursiile
te învață mai
mult decât zece
biblioteci
la un loc.”*

(Nicolae Iorga)

Prof. Claudia Cadar
Școala Dumbrăvița

In perioada 22 – 26 mai 2017, la Școala Gimnazială Dumbrăvița s-a derulat programul Școala Altfel: „Să știi mai multe, să fii mai bun”, în cadrul căruia elevii claselor

a III-a și a IV-a au fost beneficiarii unei excursii școlare, drept răsplată a muncii depuse de aceștia în proiectul „Prietenul meu necuvântător”, inițiat de doamna director Tomșa Magdalena și doamnele profesoare Cadar Claudia și Cernăștean Adela.

La excursie au participat 45 de elevi, aceștia fiind selectați în urma unui concurs de proiecte care a vizat descrierea unui prieten necuvântător îndrăgit, desenarea acestuia, curiozități și rebus.

Scopul excursiei a constatat în cunoașterea, înțelegerea și aprecierea valorilor naturale ale patriei; cultivarea atitudinii pozitive față de plante și animale, a sentimentelor de atașament și dragoste față de acestea; formarea

Encursia

Între-o zi de marti la ora 8.00, în stația de autobuz, așteptăm cu răbdare să vină autocarul. Mă dădăm într-o excursie de două zile cu clasa mea. Mama m'a condus și a stat cu mine în stație până când a venit autocarul. M-am întâlnit în stație cu: Ana, Andreea și Ilea, colegii mei de cameră.

A venit autocarul. Doamna Adela ne-a întâmpinat:

- Bună ziua! Vă așteptam pentru excursie?
- Da! am răspuns noi.

Am plecat la drum spre pușcăriu, apoi Blaj-Borona. Ajunși în Blaj-Borona, am vizitat Grădina Botanică. Acolo am văzut multe flori de toate culorile, verde, dar cel mai mult mi-a plăcut Grădina Japonică unde au fost case de chinezi, poduri chinsești și o fântână antică chinesească. Într-o hală era multe pește mari și o broască testușă gigantică.

Am văzut un team de apă în care ne-am urcat până la vârf.

Am plecat din nou la drum spre

Galina Turda. Ajunși acolo doamna ne-a spus că ne îndrăgim gros pentru că mă-ntre-una era foarte frig. Am coborât 200 de scări abrupte, iar când am ajuns jos am văzut o minunăție de natură. Acolo erau un teren de tenis, un parc de joacă pentru copii, o noală mare ce se învârtă foarte încet, un lac pe care te puteai plimba cu barca, un teren de mini-golf și bowling. Mi-a plăcut foarte mult parcul din care și locul în care am văzut hârtuți aruncate ca să-și câștige o mărțișor.

Derse din salină am vizitat o câmpie și care erau destul de mici albușii. Mi-am urcat pe ele și am făcut multe fotografii cu celelalte doamne învățătoare. Am coborât pe câmpie, iar acolo am scribat ziua de naștere a doamnei Claudia. I-am cântat „La mulți ani!” și dăna ne-a oferit bomboane. Acolo mi-au plăcut dealurile.

Am plecat spre dealul Tiner în Câmpia Turzii, unde am fost cantați într-o cameră de patru persoane în care am dormit eu, Ana, Ileana și Andreea, unde am făcut petrecere în

Farcaș Iulia
clasa a III-a Dumbrăvița

Sabou Denisa
clasa a III-a Dumbrăvița

pejorative până la ora 1:00.

Revenire dimineață am fost mică dejen, după care am plecat în târgul Kuch pe grădina Zoologică.

La Grădina Zoologică am văzut multe animale, dintre care mi-au plăcut: lei, până, girafa, pană, căi, domadori, iepuri, hamsteri, lăcrăși, antilope, elefantă, porci, urși, lupi, tigri, ghepardul ascuns în iarbă, panteră neagră, păruș, struț, cangurul și cel mai mult m-am plăcut cămă am văzut lupștii (comari și polari), sunt păsări mări prețioase și care le ador foarte mult datorită cărora am plecat în această excursie de neuitat și să știu că și la anul să mai întâlnesc altele pe care să le pot mânca. După ce am ieșit de la Grădina Zoologică mi-am cumpărat o broșă cu bufniță și două bufnițe de plus.

Am mers în Muzeul-Kapăud, unde am vizitat complexul Rădăch. Acolo m-a plăcut cel mai mult animalele expuse: bufnițe, râș, urși, leoparzi, râș, și, așa strămoșii de pe vremea hainelor populare și o casă muzicală.

- 3 -

Am plecat la drum spre casă.
Ne-a plăcut foarte mult această loca-
că și mi-a dorit ca și la anul să
mai mergem în altă excursie.

Teșcuș Georgiana

Ștefan

Clara și Iona

Școala Gimnazială Dumbrăvița

- 4 -

Farcaș Iulia
clasa a III-a Dumbrăvița

Pădurean Ioana
clasa a III-a Dumbrăvița

Primăvara

COMPUNERE LIBERĂ

Ciocotișan Andra

Clasa a III-a, Școala gimnazială Dumbrăvița -
Structura Chechiș

Primăvara, fiica cea mai tânără a bătrânului an, a sosit și la noi cu alaiul ei de flori aducând multă bucurie și voie bună. Ea a învelit totul în manta de lumină a soarelui care mângâie blând pământul și viețuitoarele. Acum, bolta albastră a cerului se oglindește în apele limpezi și cristaline ale râurilor. Zilele sunt mai blânde și mai lungi iar nopțile mai scurte.

Primăvara a așternut peste tot un covor multicolor de ghiocei, brânduși, viorele și toporași care își răspândesc parfumul în adierea vântului. Câmpurile și dealurile au înverzit iar livezile se pregătesc să dea în floare. În păduri, mușchiul de sub copaci este moale ca o pernă de puf, iar brazii care abia și-au lepădat manta de nea, privesc mândri către soare.

Primăvara, a trezit toată natura la viață. Fluturași zboară din floare în floare, mieii zburdă pe câmpii, iar harnicele albine își încep dulcele zumzet. Gândăceii și cărăbușii dorm la soare, întinzându-și câte un picioruș să se dezmoștească. Păsările călătoare par niște vâsluși pe marea cerului albastru. Rândunele, turturele și sturzi cîrpesesc în deschiderea marelui concert al primăverii.

Oamenii se pregătesc și ei de treabă. Ogoarele răsună de duduul tractoarelor și zumzetul harniciei. În livezi se curăță pomii, iar în grădini se sapă pământul pentru plantarea răsadurilor.

Astfel, primăvara împarte din pocalul ei tinerețe, voioșie și culoare. Să ne bucurăm deci toți de acest minunat dar primit de la frumoasa primăvară!

Pop Daria Maria
clasa a VI-a, Școala gimnazială Dumbrăvița,
Structura Rus
Prof. îndrumător Paula Florina Bonat

Pentru mine credința este identitatea pe care nu o voi pierde niciodată. Dragostea de Dumnezeu, pe care am dobândit-o încă de mică și care a fost transmisă în familia mea din generație în generație, este un sentiment cu o puternică însemnătate pentru sufletul meu.

În viață avem adevărate modele de credință, demne de urmat. Unul dintre ele ar fi viața Preasfințitului nostru Iustinian, un sfânt cu o viață sfântă. El a respectat una dintre cele mai importante porunci: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Și ne-a iubit atât de mult încât ne-a promis că ne va aștepta pe fiecare dintre noi la Porțile Raiului, iar de acolo nu va pleca până când vom ajunge cu toții în Rai.

Partea mai puțin bună a societății o reprezintă oamenii care, nu doar că nu au chemare spre biserică, ci chiar văd în ea răul. Din ce în ce mai des aud copiii, la vârste fragede injurând sau adresând cuvinte urâte Celui de Sus. Această nefericire nu li se datorează doar lor, ci și mediului în care s-au născut și cresc. În primul rând educația din familie este hotărâtoare, părinții și nașii de botez ai copiilor având datoria sfântă de a-i îndruma și a-i ajuta să pornească pe drumul cel drept. Mai apoi școala preia o parte din aceste atribuții pe care trebuie să le continue și să le dezvolte.

Un alt episod care m-a întristat a fost acela în care în urmă cu aproximativ un an s-a adus în discuție scoaterea orelor de religie. Eu consider că educația religioasă este la fel de importantă sau chiar mai importantă decât alte discipline. Cu ajutorul ei învățăm să fim buni, dreți și adevărați creștini. Singura cale pe care putem ajunge la pace și împlinire este

O mărturisire de credință

Copilul creștin

cea a rugăciunii și a postului. Când mă simt împovărată și gândurile mă copleșesc spun o rugăciune, adică comunic cu Dumnezeu și în scurt timp îmi găsesc liniștea. De aceea ar fi bine ca de fiecare dată când cineva se simte copleșit ar trebui să se roage, să postească, să facă milostenie pentru a-și regăsi liniștea sufletească.

Într-o societate în care firescul a devenit nefiresc datorită agitației, lipsei de timp, dorinței de îmbogățire, multă lume uită de lucrurile cu adevărat importante din viață cum ar fi credința și mărturisirea acesteia. Noi, elevii avem datoria de a lupta pentru credință și, la fel de important, să avem curajul să o mărturisim.

*Dimineața mă trezesc
Lui Dumnezeu îi mulțumesc
Că am deschis ochii și azi
Fără să am vreun necaz.*

*Capu-ndrept spre răsărit
Și o rugăciune zic
Întreaga zi să mă-ngrijească
Sănătate să-mi dăruiască.*

*Îl rog să îmi dea credință
Putere și dăruință
Să-mi dea și înțelepciune
Să iau numai note bune.*

Pop Daria Maria
clasa a VI-a, Școala Gimnazială Dumbrăvița,
Structura Rus
Prof. îndrumător Paula Bonat

Etapele pentru pictarea icoanei

Începuturile picturii pe sticlă la români n-au putut fi definite până acum cu exactitate.

Cercetătorii, fără a împărtăși o unitate deplină de păreri și având drept criterii de judecată caracterele unor inscripții pe cele mai vechi icoane, plasând apariția acestui gen de artă populară în România în a doua jumătate a secolului al XVII-lea.

Profesor : David Nadia
Școala Gimnazială Dumbrăvița, Structura Rus

Cu toate ca pictura pe sticlă a fost preluată ca tehnică și meșteșug de la alte popoare, ea se evoluează la noi pe o linie artistică proprie, determinată de tradiții culturale bine încheiate, și care impresionează pe oricine ia contact cu icoanele populare lucrate pe sticlă de către români prin originalitatea și unitatea stilului lor.

Țăranul român zugrav de icoane pe sticlă explică în graiul său simplificat tot ceea ce putea percepe din existența reală înconjurătoare și tot ceea ce puterea sa de înțelegere îi îngăduia să intuiască din lumea biblică.

Cel mai vechi centru de pictură cunoscut este cel de la Nicula, sat așezat la 4 km de orașul Gherla, din județul Cluj. Meșteșugul a pătruns în Transilvania prin Mănăstirea Nicula. Artă iconarilor pe sticlă din acest centru se definește printr-un desen naiv, dar foarte expresiv, și printr-o compoziție simplă și clară, fără proporții anatomice și de perspectivă, dar armonios cromatic. Icoanele se pictau după modele (izvoade), care erau decalcuri pe hârtie făcute cu creionul sau cu o culoare, după icoane mai vechi.

ETAPELE DE LUCRU

1. Pregătirea suportului

Suportul este sticlă de 2-3 milimetri grosime fără reflexe, incoloră. Margi-nile sticlei trebuie finisate cu o piatră de polizor ca să evităm accidentele. Sticla odată aleasă trebuie curățată cu spirt sau alcool industrial pentru a fi complet degresată.

2. Pregătirea modelului

Modelul este o copie xerox în alb-negru sau o copie realizată cu ajutorul unei foi de calc. La realizarea desenului trebuie ținut cont de faptul că imaginea obținută trebuie să fie apropiată de original și anume, dacă personajele sunt dispuse în partea stângă pe icoana originală și pe icoana noastră ele trebuie să apară tot în stânga. Pentru a obține acest lucru, desenul după care ne ghidăm va fi făcut "în oglindă" asta înseamnă ca pe calc-ul nostru sau pe xerox-ul folosit, personajele vor apărea în partea dreaptă, orientate în sens invers față de ceea ce trebuie obținut.

Etapele pentru pictarea icoanei

Începuturile picturii pe sticlă la români n-au putut fi definite până acum cu exactitate.

Cercetătorii, fără a împărtăși o unitate deplină de păreri și având drept criterii de judecată caracterele unor inscripții pe cele mai vechi icoane, plasând apariția acestui gen de artă populară în România în a doua jumătate a secolului al XVII-lea.

Profesor : David Nadia
Școala Gimnazială Dumbrăvița, Structura Rus

Cu toate ca pictura pe sticlă a fost preluată ca tehnică și meșteșug de la alte popoare, ea se evoluează la noi pe o linie artistică proprie, determinată de tradiții culturale bine încheiate, și care impresionează pe oricine ia contact cu icoanele populare lucrate pe sticlă de către români prin originalitatea și unitatea stilului lor.

Țăranul român zugrav de icoane pe sticlă explică în graiul său simplificat tot ceea ce putea percepe din existența reală înconjurătoare și tot ceea ce puterea sa de înțelegere îi îngăduia să intuiască din lumea biblică.

Cel mai vechi centru de pictură cunoscut este cel de la Nicula, sat așezat la 4 km de orașul Gherla, din județul Cluj. Meșteșugul a pătruns în Transilvania prin Mănăstirea Nicula. Artă iconarilor pe sticlă din acest centru se definește printr-un desen naiv, dar foarte expresiv, și printr-o compoziție simplă și clară, fără proporții anatomice și de perspectivă, dar armonios cromatic. Icoanele se pictau după modele (izvoade), care erau decalcuri pe hârtie făcute cu creionul sau cu o culoare, după icoane mai vechi.

ETAPELE DE LUCRU

1. Pregătirea suportului

Suportul este sticlă de 2-3 milimetri grosime fără reflexe, incoloră. Margi-nile sticlei trebuie finisate cu o piatră de polizor ca să evităm accidentele. Sticla odată aleasă trebuie curățată cu spirt sau alcool industrial pentru a fi complet degresată.

2. Pregătirea modelului

Modelul este o copie xerox în alb-negru sau o copie realizată cu ajutorul unei foi de calc. La realizarea desenului trebuie ținut cont de faptul că imaginea obținută trebuie să fie apropiată de original și anume, dacă personajele sunt dispuse în partea stângă pe icoana originală și pe icoana noastră ele trebuie să apară tot în stânga. Pentru a obține acest lucru, desenul după care ne ghidăm va fi făcut "în oglindă" asta înseamnă ca pe calc-ul nostru sau pe xerox-ul folosit, personajele vor apărea în partea dreaptă, orientate în sens invers față de ceea ce trebuie obținut.

METODA FALSEI IPOTEZE

În anul școlar
2017/2018,
pentru clasa a V-a,
intră în vigoare
noile programe
școlare, aprobate
prin OMEN nr.
3393/28.02.2017,

prof. FARCAȘ CRISTINA
(Școala Gimnazială Dumbrăvița)

Programa școlară de matematică pentru clasa a V-a urmărește realizarea unui curriculum coerent care să ofere continuitate între ciclul primar și cel gimnazial. În acest sens, se pune accentul îndeosebi pe prezentarea intuitivă a noțiunilor și mai puțin pe rigoarea specifică matematicii, urmărindu-se adaptarea noului curriculum la caracteristicile de vârstă ale elevilor în această etapă de dezvoltare. La nivelul clasei a V-a se are în vedere dezvoltarea capacității de analizare și sintetizare a informațiilor dintr-o situație-problemă, a raționamentului logico-matematic, prin abordarea problemelor prin metode aritmetice și evitarea abordărilor algebrice, noțiunea de ecuație fiind introdusă abia în clasa a VI-a.

Una dintre metodele aritmetice de rezolvare a problemelor este Metoda falsei ipoteze.

Această metodă se poate aplica cu succes la rezolvarea acelor tipuri de probleme în care este cunoscut numărul total al unor mărimi împărțite în două categorii diferite. Pentru rezolvarea problemei este necesară și o informație referitoare la „calitățile” prin care se diferențiază cele două tipuri de mărimi.

Algoritmul de rezolvare prin această metodă începe cu ipoteza (presupunerea) că toate mărimile sunt de același fel. Se continuă cu un raționament care se finalizează cu o comparație cu una din datele problemei. Se stabilește cu cât sau de câte ori diferă rezultatul obținut față de cel din ipoteză și se analizează ce modificări au loc dacă înlocuim o mărime din primul fel cu o mărime din cel de al doilea fel. Numărul

de înlocuiri ce se pot realiza coincide cu numărul de mărimi din cel de-al doilea fel, ceea ce rămâne indicând numărul de mărimi din primul fel.

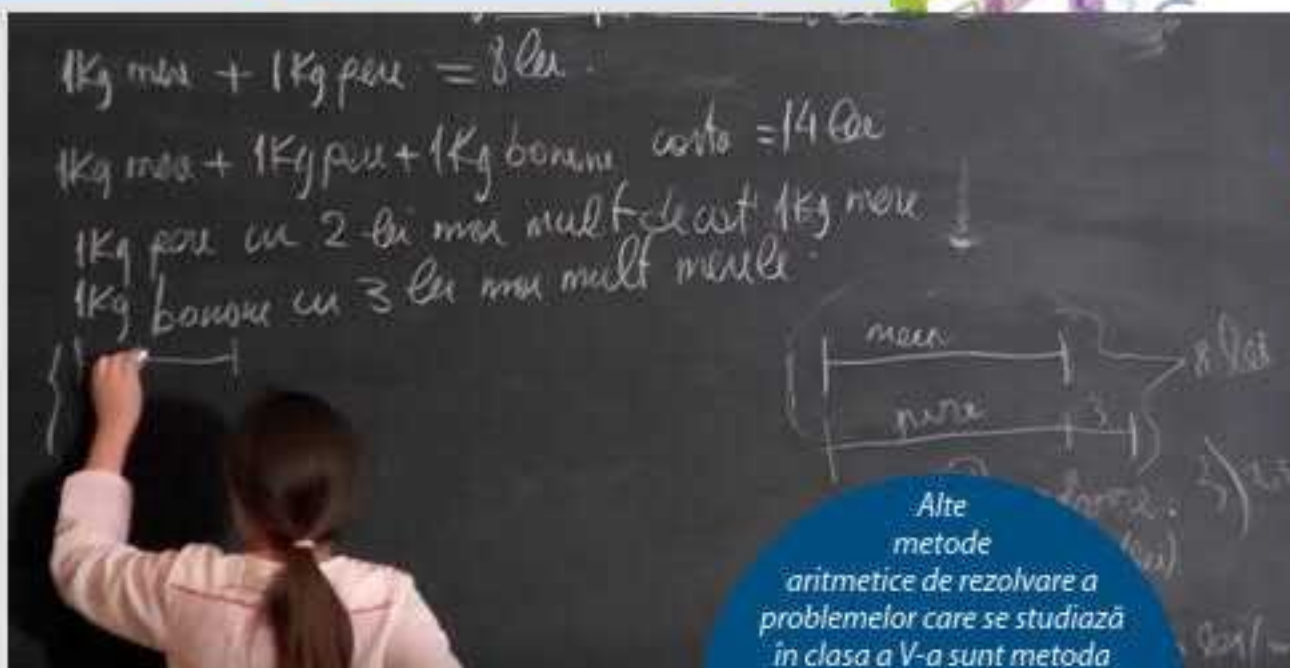
Pentru a înțelege mai ușor metoda falsei ipoteze, voi prezenta, în continuare, un model de aplicare a metodei pentru rezolvarea următoarei probleme:

În curtea sa Ionel,
Are rațe, capre și-un câțel.
Capete sunt patruzeci,
Iar picioare nouăzeci.

N-aveți cum să numărați,
Dar puteți să calculați.
Veți putea afla voi oare
Câte sunt de fiecare?

(Concursul interjudețean de
matematică și informatică Marian
Țarină, 2012)

Alte metode aritmetice de rezolvare a problemelor care se studiază în clasa a V-a sunt metoda reducerii la unitate, metoda comparației, metoda figurativă, metoda mersului invers, unele dintre acestea fiind abordate și în clasele din ciclul primar.

REZOLVARE:

Vom presupune că în curte sunt doar rațe. Acestea au câte 2 picioare, astfel, pentru că în curte există 40 de capete, putem deduce că vor fi 80 de picioare. ($40 \cdot 2 = 80$)

În enunțul problemei se specifică, însă, că în curte sunt 90 de picioare, deci cu 10 picioare mai mult. Evident, diferența de 10 picioare se datorează faptului că în curte sunt și animale care au câte 4 picioare (caprele și câțelul), în loc de 2 picioare, cum am presupus inițial. Prin urmare, acestora trebuie să le

mai „adăugăm” câte 2 picioare, din cele 10 care sunt în plus.

Căror animale le putem „adăuga” câte 2 picioare?
 $10 : 2 = 5$ (animale cu patru picioare)

În concluzie, sunt 4 capre și un câțel, iar celelalte $40 - 5 = 35$ de animale sunt rațe.

În final, am să propun elevilor încă două probleme care se pot rezolva cu metoda falsei ipoteze.

1. Într-un bloc sunt 100 de apartamente, unele cu 2 camere și altele cu 3 camere. Aflați numărul de apartamente din fiecare fel, știind că, în total sunt 240 de camere.

2. La un cerc de matematică, pentru fiecare rezolvare corectă a unei probleme se acordă 7 puncte, iar pentru o soluție greșită se scad 2 puncte. Pentru 6 probleme rezolvate, Matei a primit 33 de puncte. Câte probleme a rezolvat corect?

BIBLIOGRAFIE:

1. Programă școlară pentru disciplina matematică, clasele a V-a – a VIII-a (Anexa nr. 2 la ordinul ministrului educației naționale nr. 3393/28.02.2017)
2. M. Perianu, C. Stănică, Ș. Smărândoiu – Matematică pentru clasa a V-a, Ed. Art Educațional, București, 2017

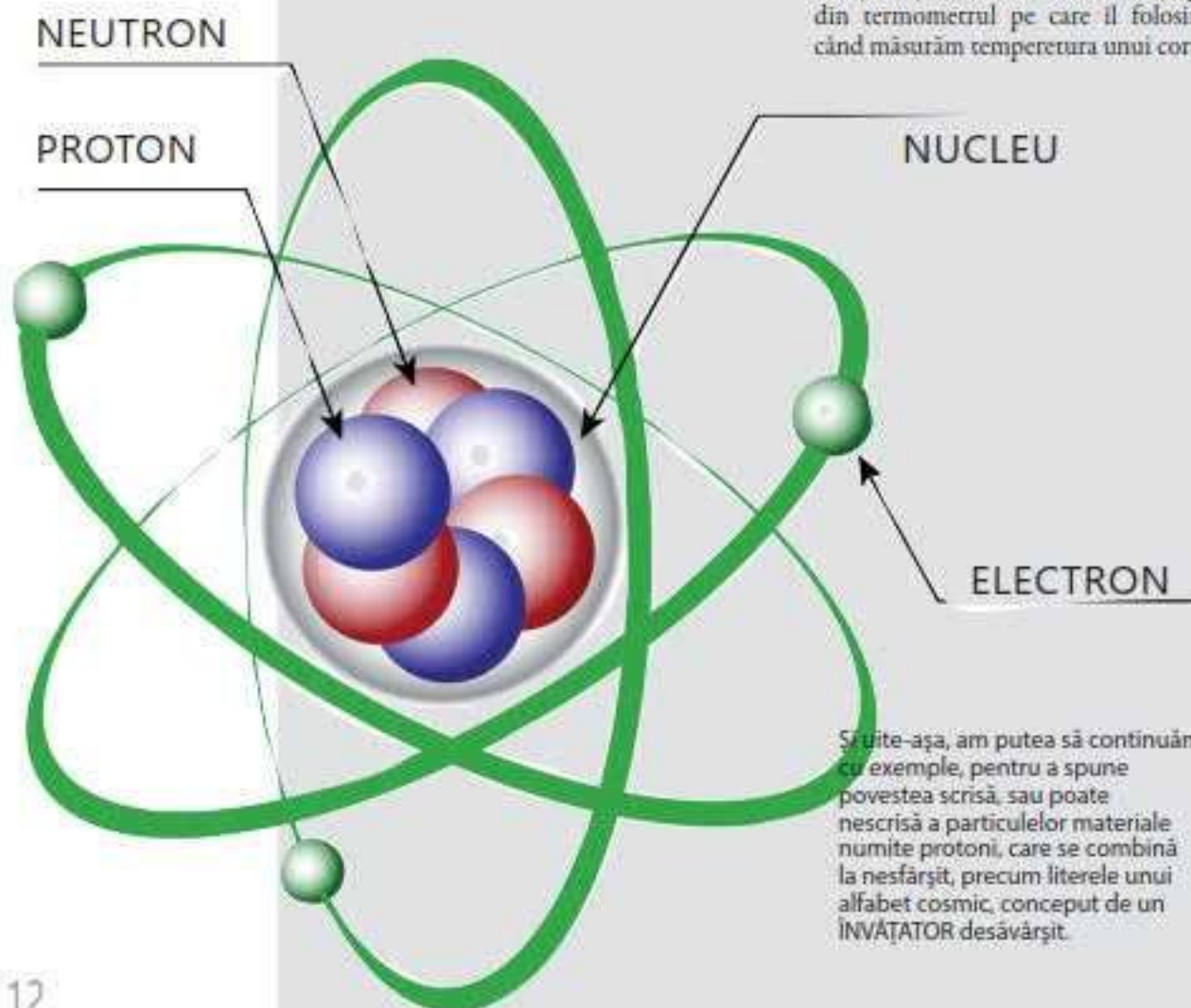
Protonul șugubăț

Prof. Mariana Manea

Chimia, alături de fizică, deschide o fereastră prin care privim în profunzimea materiei, iar ce vedem, nu încetează să ne uimească. Câtă măiestrie este în conceperea acestui UNIVERS, câtă perfecțiune! Măiestria CELUI care a conceput acest univers, poți să o percepi dacă ai un minim de cunoștințe de fizică, de chimie.

Toți copiii, de 14-15 ani, știu de la ora de chimie că materia este alcătuită din atomi. Particule foarte mici, care la rândul lor, sunt alcătuite din nucleu și învelișul electronic. Până aici nimic magic, dar studiind mai în profunzime, ajungi să afli că atomul unui element chimic diferă de atomul altui element chimic, care îl precede în Sistemul Periodic, printr-un singur proton (o particulă materială care intră, pe lângă alte particule, în compoziția nucleului atomic).

Concret, un exemplu: atomul de sulf (S), care are în nucleu 16 protoni, diferă de atomul de clor (Cl), care are 17 protoni, printr-un singur proton. Acea particulă atât de mică poate să determine pentru sulf (S) să fie o substanță solidă, cristalizată, de culoare gălbuie, sfărâncioasă, insolubilă în apă și care arde cu o flacără violet-albastră, iar pentru clor (Cl) să fie o substanță care este gaz, galben-verzui, cu miros sufocant și solubil în apă. Un alt exemplu, tot așa de magnific. Nucleul atomului de aur (Au) are 79 de protoni, iar cel al mercurului (Hg) are 80. Toți știm cum arată un inel din aur (Au) și cum arată mercurul (Hg) din termometrul pe care îl folosim când măsurăm temperatura unui corp.

Și uite-așa, am putea să continuăm cu exemple, pentru a spune povestea scrisă, sau poate nescrisă a particulelor materiale numite protoni, care se combină la nesfârșit, precum literele unui alfabet cosmic, conceput de un ÎNVĂȚĂTOR desăvârșit.

Noi și verbul „a critica”

Într-o zi oarecare, într-un eu, o mamă, de asemenea oarecare, într-un magazin să cumpăr de-ale gurii. Vânzătoarea, o femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul suvițat în alb, dar cu pielea încă bine întinsă, cu gesturi iuți și horărate, își exprima părerea în fața unei doamne:

- Da, și învățătoarele ăstea, atâtea le trebuie! Și apoi tot la preferații lor se uită! Atâtea se zdrobesc, ce să-ți spun?

Instantaneu și fulgerător, oboseala mi-a dispărut, simțindu-mă cuprinsă de furie. Nu am spus nimic, că doar mai auzisem această replică în alte zeci de magazine sau în farmacii sau în parc. Am rămas cu frustrarea că nu pot corecta optica oamenilor respectivi. Ce experiențe au putut avea încât au ajuns la astfel de concluzii? Ce traume au suferit copiii și nepoții lor în școală din cauza educatoarei, învățătoarei, profesorului X? Ori de câte ori mă gândesc la perioada când am fost eu elevă, nu găsesc motive să vorbesc cu dispreț sau nefavorabil de vreun profesor. Mi-am iubit educatoarea, învățătoarea, profesoarele de română, m-a fascinat profesoara de franceză, îmi impuneau respect profesoarele de fizică, geografie, biologie. Mi-a plăcut un singur profesor, cel de chimie din liceu. Era șters, fad. Dar nu m-a traumatizat niciunul. Nu pot vorbi, repet, urât despre nimeni.

Acum sunt mamă. De ce copiii mei nu-și urăsc învățătoarele, de ce nu mi-au spus niciodată că doamna a favorizat pe cineva? Părerea societății românești este una foarte proastă despre cadrele didactice. Găsesc că e firesc ca eu să mă simt nedreptățită. Ce îmi reproșează societatea mie și colegilor mei? Sunt vinovată de faptul că repet în clasă iar și iar noțiunile ce trebuiau învățate acasă? Că am observat că elevii îmi pot reproduce în cor versurile maneliștilor și rapperilor, dar nu pot reda ce le-am spus în urmă cu 5 minute? Că am muultă răbdare cu ei, cu copiii altora, și explic același lucru de zeci de ori? Că sunt nevoită să-i sacrific pe cei 2-3 elevi silitori din clasă pentru a explica celor cu CES noțiunea ce rămâne abstractă și de nepătruns pentru că ei realmente nu pot și înțelegem că locul lor nu e în învățământul de masă? De ce părinții mei niciodată nu mi-au dat dreptate când începeam să critic vreun profesor? Azi toți conjugă verbele la forma negativă: nu suport, nu-mi place, nu vreau, nu pot, nu...

Am învățat să ignor astfel de păreri și să mă uit doar la copii și în conștiința mea. Nu doar cadrele didactice sunt ținta reproșurilor. Criticăm clasa politică, medicii, funcționarii, poliștii etc. Prin urmare, conjugăm verbul „a

critica” la toate diatezele, modurile, timpurile, persoanele: eu critic, eu sunt criticat, se critică... la greu.

Pe cine lăudăm? Cine merită respectul nostru? Suntem o societate rău bolnavă, bolnavă de prea mult privit în ograda vecinilor, de prea fină observare a cusurilor altora. Suntem bolnavi și nebuni că nu vedem în ce hău ne aruncăm copiii nestând cu ei, nevorbind cu ei, neavând timp de ei. Le dăm bani pentru sandvișul cu margarină și parizer de la chioșc și pentru nelipsitul suc acidulat, îi trimitem la școală și: „Ți l-am trimis, doamnă! Fă-l om!”

Așadar, nimeni nu mai e vrednic de laudă. Ce a fost normal, firesc mii de ani, acum e desuet. Ce e de făcut? Încotro se îndreaptă copiii noștri? Profesorii îi enervează, dar nici pe părinți nu-i respectă. Elevii aflați în pragul admiterii se întreabă: ce facultate să aleg ca să fiu sigur de viitorul meu?

Toată lumea dă din umeri a neștiință. Oare chiar nu știm? Farmacist, psiholog sau psihiatru – una din acestea îți garantează succesul în viață, biet copil al bolnavului și smintitului secol XXI!

